

อย่าลืวงละเมียด เกินขอบเขต

สัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้กำหนดกล้า ในโทษทรัพย์นำใคร่
มักมากหลงใหลในกามคุณ ย่อมไม่รู้สึกรู้สการล่วงเกิน เหมือน
พวกปลา กำลังเข้าไปสู่เครื่องดัก ซึ่งเปิดอ้าดักรออยู่ ผลอัน
เผ็ดร้อน ย่อมมีแก่สัตว์พวกนั้นในภายหลัง เพราะว่ากรรม
เช่นนั้น มีวิบากที่ทุกข์ทรมาน

อย่าล่องละเมิดเกินขอบเขต

๑๔๓

ในท่ามกลางกระแสโลกที่สับสนวุ่นวาย เราต่างมีภารกิจหน้าที่มากมาย ต้องประกอบสัมมาอาชีวะ เพื่อยังชีพให้เป็นอยู่ได้ และต้องอยู่ท่ามกลางผู้ไม่รู้เรื่องกฎแห่งกรรม เมื่อเขาไม่รู้ จึงอาจทำผิดพลาดได้ อาจเกิดการกระทบกระทั่งกันได้ การที่จะประคองตัว ประคองใจ ให้รอดพ้นจากสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ ไม่ใช่ง่ายเลย แต่ถ้าเรามีสติ ควบคุมอารมณ์ให้ได้ ให้ใจอยู่ในบุญ อยู่กับธรรมะภายใน เราจะสามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งหลายได้ ยิ่งถ้าเราได้เข้าถึงพระธรรมกาย เราจะยิ่งรู้ลึกสงสารเพื่อนมนุษย์ มีความรัก และความปรารถนาดีอย่างแท้จริง และพร้อมที่จะให้อภัยกับทุกๆ สิ่งได้

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน อรรถกถาสุตตว่า

“สัตว์ทั้งหลาย เป็นผู้กำหนดกล้า ในโมกทรัพย์น่าใคร่ มักมากหลงใหลในกามคุณ ย่อมไม่รู้ลึกการล่องเกิน เหมือนพวกปลา กำลังเข้าไปสู่เครื่องดัก ซึ่งเปิดอ้าดักรออยู่ ผลอันเผ็ดร้อน ย่อมมีแก่สัตว์พวกนั้นในภายหลัง เพราะว่ากรรมเช่นนั้น มีวิบากที่ทุกข์ทรมาน”

การล่องละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ที่ไม่ถูกทำนองคลองธรรม เป็นทางมาแห่งบาปอกุศล และเป็นความหมองใจ ที่ชักนำไปสู่อบายได้ การผิดศีลข้อที่ ๓ ในสังคัมปัจจุบันนี้ ก็มีกันอยู่เนืองๆ

อย่าลวงละเมิดเกินขอบเขต

๑๔๘

เมื่อผิดพลาดล่วงเกินกันแล้ว ส่วนใหญ่มักไม่รู้ถึงโทษของการล่วงเกิน เหมือนดังพุทธพจน์ที่อุปมาไว้ว่า เหมือนปลาที่กำลังว่ายเข้าไปสู่เครื่องดัก ผลก็คือความตาย กรรมที่มนุษย์ได้ประพฤติดีผิดพลาดก็เช่นเดียวกัน ผลคือความทุกข์ทรมานในอบาย

นี่คือสิ่งที่เราจะต้องเรียนรู้กัน ไม่เช่นนั้นจะเกิดความผิดพลาด ในยุคนั้นๆ เมื่อมนุษย์ตกลงเป็นสามีภรรยา กัน จะอยู่ร่วมกันตามหน้าที่ ครั้นภรรยาตั้งครรภ์ ทั้งสามีภรรยาก็หมดความกำหนัดในกาม จากนั้นต่างก็อยู่กันเหมือนเพื่อน เหมือนญาติพี่น้อง ช่วยกันเลี้ยงดูลูก ให้อยู่ในศีลในธรรม ความสัมพันธ์อันเกิดจากความรัก จึงเป็นทางผ่านให้มนุษย์ได้มาเกิดเพื่อสร้างบารมี เพราะกายมนุษย์เป็นกายที่สำคัญที่สุดในการสร้างบารมี และเมื่อมนุษย์เกิดขึ้นมาแล้ว ความยินดีในกามของพ่อแม่ก็หมดไป ไม่มีการลวงละเมิดประเวณี ดูแล้วน่าชื่นชม น่าเอาเป็นแบบอย่าง แต่ต่อมาภายหลัง ก็เลสราคะกล้าขึ้น เข้าไปสิงอยู่ในใจมนุษย์ ความมักมากในกามเกิดขึ้น มนุษย์จึงยินดีแม้กับผู้ที่ไม่ใช่คู่ครองของตน และทำผิดศีลข้อที่ ๓

กิเลสบังคับให้สร้างกรรม เมื่อสร้างกรรมก็มีวิบาก เพราะฉะนั้น มหานรกขุมต่างๆ จึงเกิดขึ้น เป็นคุุขขนาดใหญ่ มีนายนิรยบาลเป็นผู้ลงโทษ ครั้นหมดกรรมจากขุมใหญ่ ก็มา

อย่าลืวงละเมิดเกินขอบเขต

๑๔๕

อุสสทนรก ซึ่งเป็นขุมบปริวาร และมายมโลก มาเป็นอสุรกาย
เปรต ลัต์วเดียรัจฉาน แล้วก็กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ถ้าทำไม่ดีอีก
ก็มีลัทธิวนกลับล้งไปใหม่ เรื่องความผิตพลาดในคิลข้อนี้ เป็นลั้ง
ที่ไม่ควรทำ พระลั้มมาลั้มพุทเจ้าทรงเล้าเรื่องที่ไม่ควรในทำนองนี้
ให้พระภิกษุฟังว่า

*ในอดีตกาล ราชาแห่งกรุงพาราณสี ชื่อตัมพราช ทรง
มีอัครมเหลสีผู้เลอโฉมนามว่า สุลันธิ พระนางประพฤติผิตคิลข้อ ๓
เป็นประจำ พระราชาก็ยังไม่ลั้งรู้ความประพฤติผิตคิลข้อของนาง
ต่อมาพระนางพบกับสุบรรณมาณพ ผู้เป็นนาคแปลงมาเล่นสก
กับพระราชาเป็นประจำ ก็เกิดจิตปฏิพัทธ์ ภายหลังสุบรรณ
มาณพได้ลักพานางไปร่วมอภิรมยในนาคพิภพ นางก็ไปด้วย
ความเต็มใจ

เมื่อพระราชาไม่เห็นมเหลสี จึงรับลั้งให้คนธรรพชื้ออัคคะ
ผู้มีฝีมือในการบรรเลงดนตรี ให้ช่วยออกตามหาทั้งทางบก และ
ทางน้ำ คนธรรพรับราชโองการแล้ว ก็ออกเดินทางไปพร้อมกับ
พ่อค้า โดยรับปากว่า เมื่อไปถึงฝั้ง จะบรรเลงดนตรีเป็นค่า
ตอบแทน แต่ในระหว่างทาง พวกพ่อค้ารบเร้าให้คนธรรพเล่น
ดนตรีให้ฟัง คนธรรพตอบว่า ถ้าเล่นดนตรี ปลาอาจจะแห่กัน

*มก. สุลันธิชาดก เล่ม ๕๔ หน้า ๓๗๕

อย่าล่วงละเมิดเกินขอบเขต

๑๕๐

มาทำให้เรือแตกได้ แต่พ่อค้าก็ยังรบเร้าจนคนธรรพ์ต้องจำยอม และก็นำพินออกมาบรรเลงเพลงที่ไพเราะมาก

ครั้นฝูงปลาได้ยินเสียงเพลง ต่างแหกกันมามากมาย ทั้ง ปลาเล็กปลาใหญ่ โดยเฉพาะมีปลามังกรตัวหนึ่งซึ่งตัวโตมาก กระโจนขึ้นไปบนเรือ จนทำให้เรือแตก ทุกคนต่างดิ้นรนจนสุดชีวิตเพื่อเอาตัวรอด ส่วนคนธรรพ์อาศัยไม้กระดานแผ่นหนึ่ง ลอยไปตามกระแสน้ำ ล่วงเข้าไปยังเขตนาคพิภพ ซึ่งเป็นเกาะ กลางน้ำพอดี

เพื่อยุวันนั้น พระนางสุลันธรีออกมาจากวิมาน ไปเดิน เทียวเล่นตามริมฝั่งมหาสมุทร ทอดพระเนตรเห็นคนธรรพ์ ที่ถูก คลื่นพัดเข้ามาหาฝั่ง จึงให้ความช่วยเหลือ ด้วยการพาเข้าไปใน วิมานของพญานาค และเกิดมีจิตปฏิพัทธ์ต่อคนธรรพ์ จึงแอบมี สัมพันธรัก โดยไม่ให้สุบรรณมาณพรู้ ทั้งสองได้ล่วงละเมิดเช่นนี้ จนเวลาล่วงไปได้หนึ่งเดือน คนธรรพ์รู้สึกละอายใจตนเอง พยายามหาทางหลบหนีออกมาจากวิมานของพญานาค เมื่อ กลับไปถึงพระนครแล้ว ก็เล่าเรื่องราวทั้งหมดถวายพระราชา

เมื่อความจริงถูกเปิดเผย สุบรรณมาณพรู้สึกละอาย จึง นำมเหสีมาคืนพระราชา และรู้สึกสลดใจมากในพฤติกรรมอันไม่ สมควรทั้งของตนและมเหสี ตั้งแต่นั้นมา สุบรรณมาณพก็ไม่

อย่าลืวงละเมิดเกินขอบเขต

๑๕๑

กลับมาเล่นสกากับพระราชาก็ ส่วนพระราชาทรงสลดพระทัย ในพฤติกรรมไม่ดีของมเหสี ทรงเบื่อหน่ายในกาม ได้สำรวม พระองค์ และประพฤดิธรรมจนตลอดพระชนมชีพ ส่วนมเหสี ผู้ประพฤติดีศีลข้อ ๓ เป็นประจำ ครั้นละโลกแล้ว ก็มีทุกติ เป็นที่ไป ตกกลงไปในมหานรกทันที

พระลัมมาลัมพทุธเจ้าได้ตรัสเรื่องราวของการตกไปใน อบายภูมิไว้ว่า “สัตว์โลกผู้ไปอบาย มีมากเท่ากับฝุ่นในผืนปฐพี ส่วนผู้ที่ไปสุคติ มีปริมาณเท่ากับธุลีในเล็บ” เพราะฉะนั้น ผู้ที่ผิด พลาดแล้วไปอบายมีมาก เราดูพฤติกรรมของชาวโลกในปัจจุบันนี้ ก็พอจะเข้าใจได้อย่างดีว่า เป็นเช่นนั้นจริงๆ แต่เราไม่ควรที่จะ เป็นเช่นนั้น เมื่อเราเกิดมาเป็นมนุษย์ ควรศึกษาความเป็นจริง ของชีวิต และกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่เราจะต้องเจออย่างหลีกเลี่ยง ไม่ได้ เช่น กฎแห่งกรรม และนอกจากกฎแห่งกรรมแล้ว ยังมี กฎแห่งไตรลักษณ์ซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกัน คือ ลักษณะ ๓ อย่างที่เราจะต้องพบ ได้แก่ ความไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ที่เรียกว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นกฎสามัญที่เราหลีกเลี่ยง ไม่ได้ เหมือนกฎแห่งกรรมซึ่งต้องค่อยๆ ศึกษากันไป

สิ่งเหล่านี้เป็นความจริงที่กำลังรอคอยการพิสูจน์จาก พวกเรา ซึ่งพิสูจน์ได้ด้วยการเจริญสมาธิภาวนา โดยทำดวงตา

อย่าลืมนะเมตตาเก็นขอบเขต

๑๕๒

ให้เกิดขึ้น คือ ดวงตาเห็นธรรม แล้วเรื่องกฎแห่งกรรม กฎแห่งไตรลักษณ์ ก็แจ่มแจ้งแก่เรา แต่เมื่อเรายังไม่มีธรรมจักษุ และญาณทัสสนะ เราก็ต้องสำรวจระวังไว้ ให้ละเลิกสิ่งที่ไม่ดี และอย่าไปทำอีก ใครที่เคยทำกรรมอะไรที่เป็นอกุศล ไม่ว่าจะทางความคิด คำพูด หรือการกระทำ ให้ลืมนั่นไป อย่าไปทบทวน และไม่ต้องรื้อฟื้นมาแล้วให้ใครฟัง อย่าไปตอกย้ำซ้ำเติม จะเป็นการเปิดช่องให้บาปทำงาน ดวงบาปจะค่อยๆ โตขึ้น แล้วจะไปดึงดูดบาปเก่าๆ มาอีก ทำให้ใจเราหมอง หากเราละโลกไปตอนนั้น จิตเศร้าหมอง มีสิทธิ์ร่วงลงไปอบายภูมิอย่างง่าย

เพราะฉะนั้น อย่าไปย้าคิด ย้าพูด ย้าทำ อย่าไปทำบาปกรรมนั้นอีก ให้จำกันง่ายๆ คือ ศีล ๕ รักษาให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ อย่าให้ต่างพร้อย ทะลุ หรือขาดไป ยิ่งเรารักษาได้ดีเพียงไร ก็เหมือนกับเราได้เกราะแก้วคุ้มกันภัยให้กับตนเอง ในการเดินทางไกลในสังสารวัฏที่เต็มไปด้วยภยันตรายนานาชนิด อีกทั้งหมั่นให้ทาน เจริญภาวนาให้มากๆ ทำแล้วก็ให้นึกถึงบุญไว้บ่อยๆ ทบทวนบ่อยๆ ยิ่งนึกถึงบุญที่เคยทำไว้ ดวงบุญก็โตขึ้น เมื่อดวงบุญโตก็จะไปดึงดูดบุญเล็กบุญน้อย บุญใหญ่ บุญปานกลาง บุญที่เราทำมานับภพนับชาติไม่ถ้วน ใจจะได้ผ่องใส และที่สำคัญที่สุด คือ ปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้ นั่นแหละจึงจะปลอดภัยอย่างแท้จริง